

Τέντζερης ἀγάνωτος. Κοντάλα ἀγάνωτη. Τηγάρι ἀγάνωτο σύνθηθ. Ἀγγεῖα ἀγάνωτα Ἡπ. Πλακὶν ἀγάνωτον (πλακὶν = χύτρα) Τραπ. Τζάπ' -πουλούλ' ἀγάνωτον (χύτρα πηλίνη -πίθος) Χαλδ. || Παροιμ. Ἀγάνωτου κ' δούρ' δὲν παίζ' (ὁ μὴ ἔχων πλήρη τὴν κοιλίαν δὲν δύναται νὰ εὐθυμήσῃ ὥς δὲν ἦχεῖ καλῶς κώδων μὴ κασσιτερωμένος) Λέσβ. Πβ. ξεγάνωτος. β) Ὁ μὴ ἀλειμμένος διὰ λεπτοῦ στρώματος ὕδα-
ροῦς πηλοῦ, ἐπὶ ἀλωνίου (ὅπερ ἀλείφεται δι' εἰδικοῦ ὀργάνου μὲ πηλὸν ἐκ λεπτοῦ χύματος, ἵνα καταστῇ ἡ ἐπιφάνεια λεῖα καὶ μετὰ τὴν ἀποξήρανσιν κατάλληλος δι' ἀλώνισμα) Πόντ. (Χαλδ.): Ἀλών' ἀγάνωτον. 2) Ὁ μὴ ἐψιμυθιω-
μένος Μακεδ. (Βογατσ.) 3) Μεταφ. ἀγροῖκος, ἀμόρφωτος Πελοπν.

ἀγάνωτος ἐπίθ. (II) Παξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γανώνω (II).

Ὁ μὴ γανωμένος, ὁ μὴ φέρων γανιές, ἦτοι ρύπους αἰθάλης, ὁ μὴ μουντζουρωμένος ἐνθ' ἀν.: Ἐμένα τὸ πρόσωπό μου δὲν ἔχει γανιές, εἶναι ἀγάνωτο ὡς τὰ σήμερα (λέγεται ὑπὸ τοῦ ἠθικῶς ἀσπίλου) Παξ.

ἀγαπᾷς ὁ, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπῶ. Διὰ τὴν ἰδιάζουσιν σύντ. αὐτοῦ μετὰ τῆς αἰτιατ. τοῦ ἄρθρ. ἔχοντος σημ. ἀντων. ἀναφορικῆς, οἷον τὸν ἀγαπῶ = ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, ἀναλογικ. πρὸς τὸ τὸν ἀγαπᾷς ἐγεννήθη καὶ ὁ ἀγαπᾷς. Πβ. ἀγαπῶς.

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, ὁ ὑπὸ σοῦ ἀγαπώμενος: Ἄσμ.

Ὁ ἀγαπᾷς παντρεύγεται κοντὰ 'ς τὴ γειτονιά μου.

ἀγαπάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγαπάτο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ὁ ἡγαπημένος, ὁ ἀγαπητός.

ἀγάπη ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀγάπη Πόντ. (Ὁφ.) ἀγάπ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Χαλδ.) κ. ἀ. ἀγάπε Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀγάπη Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀγάπη Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγάκη Τσακων. ἀδάπη Κάρπ. ἀάπη Κάρπ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Χίος (ἐνθα καὶ ἀγάπη) κ. ἀ. ἄπη Χίος (Πυργ.) ἐγάπη Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγάπ' Πόντ. ἐγάπε Πόντ. (Κερασ.) γάπη Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς κ. ἀ. ἀγαπία Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Γενικ. ἐνικ. ἀαπῆς Χίος (Πυργ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀγάπη. Τὸ ἀγαπία κατὰ τὸ συνών. φίλια. Τὸ ἐγάπη ἔχει τὸ ε κατ' ἀναλογικ. ἐπίδρασιν τοῦ ἐγάπεσα ὁφ. τοῦ ρ. ἀγαπῶ. Ἡ γενικ. ἀαπῆς κατὰ τὸ συνών. καλῆς εὐχρηστεῖ πάντοτε ἐπομένων τῶν ἐγκλινομένων προσωπικῶν ἀντων. μου-σου κτλ., ὡς τῆς ἀαπῆς μου-σου κτλ.

1) Στοργή, φιλικὴ διάθεσις πρὸς τινὰ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἐχει μεγάλη ἀγάπη 'ς τὸ παιδί του. Δείχνει πολλὴ ἀγάπη 'ς τὸν πατέρα του. Ἀπ' τὴν ἀγάπη ποῦ τοῦ ἔχω ἔρχεται κάθε μέρα καὶ μὲ βρίσκει. Ἐχομε ἀγάπη (διακείμεθα φιλικῶς πρὸς ἀλλήλους) κοιν. Ἐχει ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της (ἀγαπᾷ τὸ παιδί της) Ἀθῆν. || Φρ. Γιὰ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Γιὰ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! (λέγεται ὑπὸ τοῦ

παρακαλοῦντος ὡς ἐξορκισμὸς τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἡ παράκλησις) κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἀγάπη καὶ φίλια (λέγεται εἰρων. ὑπὸ τοῦ ζητήσαντος παρὰ φίλου χάριν τινά, λαβόντος δὲ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν) πολλαχ. Εἶναι 'ς τοῖς ἀγάπες τους (ἐπὶ ἐκδηλώσεως ἀμοιβαίων φιλικῶν συναισθημάτων δύο προσώπων) πολλαχ. Τ'ς ἀγάπης εἶσαι! (εἶσαι ἄξιος νὰ ἀγαπᾷσαι. Εἰρων. ἀπόκρισις πρὸς τὸν ἐρωτῶντα ἀγαπᾷς με;) Ὁφ. Καλῶς τὴν ἐγάπη σ' (ἀπόκρισις κατὰ τὴν συνάντησιν πρὸς τὸν προσαγορευόμενον διὰ τοῦ καλῶς ὠρισθ. αὐτόθ. Τί ἀγάπη, τί ἀπάτη! (ἐπὶ τοῦ δολιευομένου τινά ἐν προσχήματι φιλίας) Πελοπν. (Λάστ.) Ἐχει τὴν ἀγάπη τοῦ γάτι (ἐπὶ τοῦ βλάπτοντος τὸν ἀγαπῶντα καὶ περιποιούμενον αὐτόν) Κρήτ. Ἡ ἀγάπη πάει μπροστά (ὁ ἄνθρωπος αισθάνεται μεγαλυτέραν ἀγάπην πρὸς τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα τρόπον τινά πηγαίνουν ἐμπροσθέν του, παρὰ εἰς τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν ὀπισθεν ἢ τοὺς ὁποῖους ἀφησεν ὀπίσω του) Πελοπν. (Τρίτ. κ. ἀ.) Παροιμ. Κοντὸς λογαριασμός, μακρινὴ ἀγάπη (ὅτι ἐκ τῆς ταχείας διευθετήσεως τῶν λογαριασμῶν εἰς τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς καὶ τὰς οἰκονομικὰς ἐν γένει σχέσεις ἐξαρτᾶται ἡ διατήρησις τῆς μακρᾶς φιλίας) Πελοπν. (Μάν.) Ἡ δευτέρη ἀγάπη εἶναι σὰν τὰ ξαναζεσταμένα λάχανα (διὰ τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν ἐρισάντων πρὸς ἀλλήλους φίλων ἢ τοῦ χωρισθέντος ἀνδρογύνου δὲν ἀποκαθίσταται ἀκμαία καὶ ἀδολος ἡ προτέρα ἀγάπη) Πελοπν. (Δημητσάν.) Ἡ πολλὴ ἀγάπ' φέρν' κὶ πολλὴ ἀμάχ' (ἐνίοτε ἡ πολλὴ ἀγάπη μεταστρέφεται εἰς μῖσος) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Ἐ ἀγάπη σου χαλᾷ με τὸ 'ε ἀγάπη σου φελᾷ με (λέγεται πρὸς τὸν δυσαρεστηθέντα εἰς ἐνδειξιν περιφρονησεως τῶν ἀπειλῶν του) Μεγίστ.

Γιὰ τοῦ Χάλας τὴν ἀγάπην | κλίσκουμαι φιλῶ τ' ἀχάντιν

(πρὸς χάριν τοῦ ἐκ Χαλδίας χωρικοῦ κύπτω καὶ φιλῶ τὴν ἄκανθαν. Ἐπὶ τοῦ ἔνεκα κέρδους ὑπομένοντος ἐξευτελισμοῦ ὡς ὁ ἐξευτελιζόμενος διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὑπὸ χωρικοῦ τῆς ἐπαρχίας Χαλδίας, ὁ ὁποῖος νομίζεται ἀγροῖκος καὶ βάνανσος) Κερασ. Συνών. ἀγάπημα 1. β) Θωπεία, μόνον κατὰ πληθ. σύνθηθ.: Μοῦ κάνει ἀγάπες ὁ μικρὸς μου (ἐπὶ τῶν περιπτώξεων μικροῦ παιδιοῦ). γ) Συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις τῶν πρότερον ἐχθρικῶς διακειμένων Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) Σῦρ. κ. ἀ.: Φρ. Κάνω ἀγάπη (συμφιλιοῦμαι) Κεφαλλ. Ἐκαμαν ἀάπην Λιβύσσ. Εὐτάγω ἀγάπην (κάμνω ἀ.) Κερασ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. 6882 Ρ (ἐκδ. Schmitt) «τρέβαν ἔποιεν μετ' αὐτόν, ἀγάπην χρόνον ἕνα | διὰ νὰ στέκη ὁ πόνος του εἰρηνοποιημένος».

2) Ὁ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς γεννώμενος φυσικὸς πόθος, ὁ ἔρως κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Εἶχαν ἀγάπη χρόνα οἱ δυό τους. Τὴν πῆρε ἀπὸ ἀγάπη. Ξέχασε τοῖς παλαιῆς ἀγάπες κ' ἔπασσε καινούργιες. Τῆς ὠρκίστηκε αἰώνια καὶ πιστὴ ἀγάπη κοιν. Πολλὰ ἀγάπ' ἔδ' 'ς σὰ πατῆδᾶς (πολλὴν ἀγάπην ἔχει εἰς τὰ κοράσια) Ὁφ. || Φρ. Κάνω ἀγάπες μὲ τὴ δεῖνα (ἐρωτοτροπῶ). Πιάνω ἀγάπη μὲ τὴ δεῖνα (ἐρωτεύομαι τὴν δεῖνα καὶ μὲ ἐρωτεύεται καὶ αὐτή). Εἶναι 'ς τοῖς ἀγάπες τους (ἐπὶ τῶν ἐρωτευμένων ἢ νεονύμφων) κοιν. Ἀγάπης εἶναι (εἶναι τῆς ἀγάπης, ἦτοι ἐλεύθερος, ἄγαμος, κυρίως ἔχων τοιαύτην ἡλικίαν, ὥστε νὰ προσελκύῃ τὴν ἀγάπην, δηλ. τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν) Νάξ. (Ἄνω Ποταμ.) || Παροιμ. φρ. Ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὰ μάτια πιάνεται (ὁ ἔρως ἐκ τῶν ἀμοιβαίων βλεμμάτων γεννᾶται) πολλαχ. Ἡ ἀγάπη εἶναι δανεικεῖα (ὁ ἔρως διατηρεῖται μόνον, ὅταν εἶναι ἀμοιβαῖος) Πελοπν. (Δημητσάν.) Χίος κ. ἀ. Ἡ ἀγάπη εἶναι στραβή (πολλάκις αισθάνεται τις ἔρωτα πρὸς πρόσω-

πον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην δὲν εἶναι ἱκανὸν ἢ κατάλληλον νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτόν) Σῦρ. κ. ἀ. Ἡ ἀγάπη ψωμί δὲν φέρει (ὁ ἔρως μόνος δὲν ἀρκεῖ πρὸς εὐτυχίαν τῶν συζύγων) Ἀθῆν. Δημητσάν. κ. ἀ. Ἀγάπη καὶ βῆχας δὲν κρύβονται (ὁ ἔρως προσώπου τινὸς πολὺ εὐκόλως δύναται νὰ κτασθῇ γνωστὸς εἰς τοὺς ἄλλους) πολλαχ. Καμένος ἐν τ' ἀγάπ'ς (εἶναι ἐρωτόληπτος. τ' ἀγάπ'ς ἐκ τοῦ τῇ ἀγάπης = τῆς ἀ.) Χαλδ.—Παροιμ.

Ἡ ὀρφανὰ κ' ἡ ξενιτεία, ἡ πίκρα κ' ἡ ἀγάπη,
ὅλα ἐμετρηθήκανε, βαρύτερ' εἶν' ἡ ἀγάπη

(ὅτι ἐκ τῶν τεσσάρων μεγάλων δεινῶν, τῆς ὀρφανίας, τοῦ ἑκπατρισμοῦ, τῆς λύπης καὶ τοῦ ἔρωτος, βαρύτερον δεινὸν εἶναι ὁ ἔρως) Πελοπν. (Μεσσ.) || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὰ χεῖλη πηγαδιοῦ δὲ λείπει πρασινάδα,
ἀγάπη χωρὶς πείσματα δὲν ἔχει νοστιμάδα

πολλαχ.

Παλαιὰ ἀγάπη μὴν ἀφήσης | καὶ καινούργια ν' ἀρχινήσης,
κ' ἡ παλαιὰ θὰ καινούργιώσῃ | κ' ἡ καινούργια θὰ παλαιώσῃ

Θήρ.

Τ' ἀναστενάματ' ἐν' πολ-λὰ περὶτον 'ποὺ τὸ κλάμαν,
ὡν τῆς αἰτίας τὸν καμὸν 'ἐν ἐν' κανέναν προῖμαν

(περὶτον=περισσότερον) Κύρρ.

Κόρ', ἡ ἀγάπ' σ' ἐποίκε με ζαντόν καὶ δαιμονέαν,
'ποίκε με κρασοδαίμονα καὶ ραγομεθυσιάν

(κόρη, ἡ ἀγάπη σου μὲ ἔκαμε τρελλὸν καὶ δαιμονισμένον, μὲ ἔκαμε νὰ πίνω ὑπερβολικὰ οἶνον καὶ νὰ μεθύσκωμαι πίνων ρακί) Κερασ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. Πβ. Π. Δ. (Ἄσμ. 2,4) «εἰσαγάγετέ με εἰς οἶκον τοῦ οἴνου, τάξατε ἐπ' ἐμὲ ἀγάπην, στηρίσατέ με ἐν μύροις, στοιβάσατέ με ἐν μήλοις, ὅτι τετρωμένη ἀγάπης ἐγώ». Συνών. ἀγάπημα 2. 3) Τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον, συνήθως ἐπὶ τῆς ἐρωμένης σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.): Τί γίνεται ἡ ἀγάπη σου; — Ἡ ἀγάπη μου κάνει πείσματα! Δὲ μπορῶ, ἀγάπη μου! Τί θέλεις, ἀγάπη μου! σύνηθ. || Ἄσμ.

Ἡ ἀγάπη μου παρήγγειλε νὰ πὰ νὰ τὴ φιλήσῃ
'ς τὴν ἰβδουμάδα δυὸ φουρές, 'ς τοὺς μῆνα τρεῖς καὶ πέντε

Μακεδ.

Σκύφα νὰ δῶ τὸν οὐρανὸ το' εἶδα 'κκλησιὰ μὲ βδῆμα,
εἶδα τσαὶ τὴν ἀγάπην μου 'ς τὴ μέσην το' ἐπροσκίνα

Μεγίστ.

Ποῦ θὰ βρῶ μαῦρον ἄλλο τσαὶ μαῦρον καβαλλάρι
νὰ γέρω τὴν αἶπην μου κάτω ἀπὸ τὸν Ἄδην;

Χίος

Εἶντα πελ-λάραν ἔκαμα νὰ 'ρτω 'ποὺ τὸ χωρὶόν μου,
ν' ἀφήκω τὴν αἶπην μου νὰ κλαίῃ ταπισὼν μου

(τί ἀνοησίαν ἔκαμα νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ χωρίον μου, νὰ ἀφήσω τὴν ἀγάπην μου νὰ κλαίῃ ὀπίσω μου) Κύρρ.

Ἐγὼ μὲ τὴν ἀγάπην μου φιλιὰν καὶ ἀγάπην ἔχω
Τῆλ.

Ἐννέα βουκόλ' ὠρίαζαν ἐννέα οὐλάδες πρόβας,
οἱ πέντ' ἐδῆβαν 'ς σὴν φιλήν κ' οἱ τρεῖς 'ς σὴν αἰγάπην

(ἐννέα βουκόλοι ἐβοσκον ἐννέα χιλιάδες πρόβατα, οἱ πέντε ἐπορεύθησαν πρὸς τὰς φίλας τῶν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὰς ἐρωμένας τῶν) Τραπ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Περί γέροντος στ. 66 (ἔκδ. Wagner σ. 108) «βάλε τὰ ροῦχα τὰ 'μορφα, ἀγάπη μου, στολίσου». Συνών. ἀγάπημα 3.

β) Ἡ κλητ. ὡς κλητικὸν ἐπιφών. Νάξ. κ. ἀ.: Ἀγάπη μου, κ' εἶδα ν' αὐτός! (ἂ, πόσον ὠραῖος εἶναι!) Νάξ. Συνών. μάττα μου. 4) Κόρη ἀξία νὰ ἀγαπηθῇ, ἀξιέραστος Θράκ. : Ἄσμ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ἀγαποῦσα μὴν ἀγάπη, ἦταν ἄσπερη καὶ παχειά,
ἦταν καὶ ὀρταδοῖλήδ' ὅσα, εἶχε καὶ ξανθὰ μαλλιά

(ὀρταδοῖλήδ' ὅσα = ἡ ἔχουσα κανονικὸν ἀνάστημα). 5)

Εὐσπλαχνία, ἔλεος Ἀθως: Φρ. κάμνω ἀγάπη (εὐσπλαγχνίζομαι). Ἡ σημ. ἤδη μεσν. Πβ. Μόσχ. Λειμωνάρ. 19 (P. G. 87, 2865) «ἐδίψησα ἐκ τοῦ πολλοῦ καύσωνος, ἀλλὰ ποιήσόν μοι ἀγάπην, δός μοι ὀλίγον ὕδωρ». Πλείονας μαρτυρίας ἰδ. παρὰ Δουκ.

6) Ὁ ἐσπερινὸς τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα (ἐκ τοῦ ἐθίμου τοῦ φιλήματος τῆς ἀγάπης γινομένου καὶ νῦν ἔτι πολλαχοῦ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τοῦτον) σύνηθ.: Ἐχτύπησ' ἡ ἀγάπη (ἐσήμανεν ὁ κῶδων τῆς ἐκκλησίας διὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἀγάπης). Πάω 'ς τὴν ἀγάπη. Τὴν ὥρα τῆς ἀγάπης σύνηθ. Φουρᾶν οὐλα τὰ λαμπριάτ'κα τ'ς 'ς τὴν ἀγάπη (φοροῦν ὅλα τὰ πασχαλινά, ἦτοι τὰ ὠραῖα φορέματά των, εἰς τὸν ἐσπερινὸν τοῦ Πάσχα) Αἰτωλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον γυναικὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.), τοπων. Τῆν.

ἀγάπημα τό, ἀμάρτ. ἀγάπεμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἔγάπημα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἁάπημα Κάρπ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀ γ ά π η μ α.

1) Ἡ στοργικὴ πρὸς τινα διάθεσις, ἀγάπη Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Τ' ἀτουνοῦ τ' ἀγάπεμαν ἐγὼ 'κί θέλ' ἀτο (αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀγάπην ἐγὼ δὲν τὴν θέλω) Χαλδ. Πολλὰ ἀγάπεμαν ἐγάπεσ' ἀτον (πολλὴν ἀγάπην ἠγάπησα αὐτόν, ἦτοι σφοδρῶς ἠγάπησα) Κερασ. κ. ἀ. Συνών. ἀ γ ά π η 1. β) Συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις Πόντ. (Κερασ.) 2) Ἐρως Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.): Φρ. Τὸ πολλὰ τ' ἀγάπεμαν καλὸν 'κ' ἐν' (ὁ σφοδρὸς ἔρως δὲν εἶναι καλὸν προᾶγμα) Τραπ. Συνών. ἀ γ ά π η 2. 3) Ὁ προκαλὼν τὸν ἔρωτα, ὁ ἐρώμενος Κάρπ. : Ἄσμ.

Καλῶς το τ' ἀρκοντόπουλλο τ' ἀουροῖωματάρι,
τῶν κορασιῶν τ' ἀάπημα κ' ἐμοῦ ζωὴ καὶ ὀρπίδα

(ἀουροῖωματάρι ἐκ τοῦ ἀγουροδιωματάρι = τὸ ἔχον μορφὴν ἀγούρου, νεανίου ὠραίου). Συνών. ἀ γ ά π η 3.

ἀγαπημένα ἐπίρρ. σύνηθ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) ἀγαπεμένα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀ γ α π η μ ἔ ν ο ς μετοχ. τοῦ ρ. ἀ γ α π ῶ.

Ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ, εἰρηνικῶς ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀδέρσγια αὐτὰ ζοῦν ἀγαπημένα. Τ' ἀντρούγγο περνᾷ πολὺ ἀγαπημένα. Θὰ κάνωμε τὴ μοιρασὰ ἀγαπημένα σύνηθ. Τὰ παιδιὰ ἐκάθουνταν ἀγαπημένα Χαλδ. Καλατζεύ'νε καὶ πάγ'νε 'ς σὴ στράταν ἀτου ἀγαπεμένα (ὁμιλοῦν καὶ πηγαίνουν εἰς τὸν δρόμον των ἀγ.) αὐτόθ.

ἀγαπησαντροῦ ἡ, ἀμάρτ. ἀγαπ'σαντροῦ Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀ γ ά π η σ α ἄ ρ ρ. τοῦ ρ. ἀ γ α π ῶ καὶ τοῦ οὐς. ἄ ν τ ρ α ς.

Γυνὴ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, φίλανδρος. Συνών. ἀ γ α π ή τ ρ ι α 1.

ἀγάπησι ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ. ἀγάπ'σ' Ἰμβρ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀ γ ά π η σ ι ς = στοργή, ἔρως. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Στοργή, φίλτρον Ἰμβρ.: Ἐχου ἀγάπ'σ' (εἶμαι ἀξιαγάπητος). Συνών. ἀ γ ά π η 1. 2) Ἐρως Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ.: Ἐχουν ἀγάπησι. Συνών. ἀ γ ά π η 2.

